

Od redovnika od propovjednika Evanđelja

“Padre, protestanti se sve više šire; trebali biste poduzeti nešto protiv njih”, rekla mi je sestra Dolores, jedna od redovnica u samostanu u koji sam nedjeljom odlazio voditi misu i propovijedati.

U doba kad me ta redovnica iz nedjelje u nedjelju nagovarala da poduzmem nešto protiv protestanata bio sam mlad svećenik i predavao u jednoj školi u Španjolskoj. “Nagovaraju priproste ljude i različitim poklonima pridobivaju mnoge dobre građane za svoje heretičke skupine”, tužila se.

Ja sam bio spreman naviještati Kristovo Evanđelje pa sam odlučio započeti borbu s protestantima. Jedino što sam o njima znao bilo je to da su loši i da je ono što naučavaju puno pogrešaka i krivovjerja.

Nekoliko dana nakon toga jedan učenik donio je na nastavu debelu knjigu. “Padre, ovo je protestantska Biblija. Jedna žena ju je dala mojoj mami. On ju je čitala i veli da je to dobra knjiga. Ali sada se ne usuđuje zadržati je, zato što joj je netko rekao da je grijeh imati u kući protestantsku Bibliju.” – “Što da učini? Naravno, treba je odmah uništiti! Moramo stati na kraj protestantskoj propagandi u ovom gradu”, odgovorio sam svojim učenicima te pred njima počeo kidati prve stranice Biblije. No iznenada sam se predomislio i sâm sebi rekao: “Budući da trebam propovijedati protiv protestanata, a uopće ne poznajem njihove zablude, ova bi mi Biblija mogla pomoći da utvrdim na čemu se, ustvari, temelje njihovi lažni nauci.”

Nekoliko sati sam čitao Novi zavjet u toj Bibliji i uspoređivao ga sa svojom katoličkom Biblijom. Kada sam utvrdio da obje Biblije praktički govore isto, bio sam iznenađen i zbunjen. Upitao sam se. “Zašto, onda, postoje te razlike između katolika i protestanata, kad je očigledno da i jedni i drugi imaju istu Bibliju?” Zaključio sam da protestanti ili ne čitaju svoju Bibliju ili, ako to već čine, zacijelo ne žive po njoj.

Jedna obitelj i jedan propovjednik

Kako bih utvrdio gdje su protestanti i kakvi su, učinilo mi se najboljim proučiti njihov život i običaje. Stoga sam posjetio jednu protestantsku obitelj. Objasnio sam im da uz svoju svećeničku službu predajem i u jednoj srednjoj školi te mi je želja saznati nešto više o njihovim naucima, kako bih svojim učenicima mogao bolje objasniti što je protestantizam. Bio sam zaprepašten kako me prijateljski prihvatila ta obitelj i preneražen kad sam utvrdio da Bibliju poznaju bolje od mene. Bio sam posramljen kad sam ih čuo gdje o Kristu govore s uvjerenjem kakvo ja nikada nisam bio upoznao.

Odgovorili su mi na neka pitanja i pozvali me da porazgovaram s propovjednikom njihove baptističke zajednice. S njim sam se našao idućeg dana i kao prvo rekao mu: “Molim Vas, ne pokušavajte me uvjeravati ni u što, jer ćete samo izgubiti vrijeme. Vjerujem da je Rimokatolička crkva jedina prava crkva i od Vas samo želim saznati iz kojeg razloga Vi niste katolik.”

Predložio mi je da se nađemo jednom tjedno kako bismo čitali Novi zavjet i prijateljski razgovarali o našim različitim gledištima. Tako smo i učinili. Propovjednik je na sva moja pitanja odgovarao navodeći mi novozavjetne retke, dok su se moje tvrdnje uvijek temeljile na izjavama papâ ili na zaključcima raznih crkvenih sabora, to jest koncila. Pravio sam se kao da neću prihvatiti njegova objašnjenja, ali sam u svojoj nutrini opažao da riječi Evanđelja imaju veću težinu negoli zaključci crkvenih sabora, i da ono što su govorili Petar i Pavao ima više autoriteta negoli naučavanje bilo kojeg pape.

Posljedica naših razgovora bila je to što sam počeo marljivo čitati Novi zavjet, kako bih našao bilo kakvu osnovu protiv protestant-

skog nauka. Tom propovjedniku ne samo što sam htio pokazati da je u zabludi, nego i pridobiti ga za Rimokatoličku crkvu. Ali nakon svakog našeg razgovora vraćao sam se kući s osjećajem da su njegovi razlozi bili moćniji.

Dulje vrijeme bio sam vrlo nemiran. Čitao sam Novi zavjet i molio Boga da mi umnoži vjeru i odstrani moju sumnju, kako ne bih zašao u zabludu. No što sam više čitao i molio, bio sam sve zbunjniji. Je li moguće da Katolička crkva nije Crkva Kristova? Bi li moglo biti da sam ja taj koji ima lažnu vjeru? I ako je to tako, što bih trebao učiniti?

Bio sam čuo da su neki svećenici i redovnici zbog toga što su se bavili Biblijom okrenuli protestantskoj vjeri, ali nisam mogao ni zamisliti da bih ja učinio isto. Postati protestant? Krivovjerac? Otpadnik od vjere? Nikada, pa ni tada! Što bi rekli moji roditelji, učenici i prijatelji? Mojih jedanaest godina studija bilo bi proglašeno nevažećim. I kako bih zarađivao za život?

Te su me misli strahovito uznemirile. Stoga sam odlučio da neću mijenjati svoju vjeru. Da bar nikada nisam razgovarao s tim propovjednikom! Pokušavao sam sâm sebe uvjeriti da on nije u pravu. Sve žustrije sam u Novom zavjetu tražio potvrdu za svoj položaj rimokatoličkog svećenika; ali što sam više čitao, to sam jasnije uviđao da sam u zabludi ja. Ipak, toliko sam se bojao napustiti Katoličku crkvu da sam odlučio ostati svećenikom, premda više nisam mogao vjerovati u rimokatoličke nauke.

Svjetlo u tami

Jedne nedjelje mi je ponovno došla Dolores, ona redovnica, i rekla: “Padre, još uvijek niste propovijedali ništa protiv protestanata, premda ste mi to obećali. Oni svaki dan pridobivaju nove ljude za svoju crkvu.” – “Sestro”, rekoh joj, “sve to vrijeme proučavao sam protestantski nauk i otkrio da ti ljudi uopće nisu loši kao što mi mislimo. Svoj nauk temelje na Bibliji, a protiv Božje riječi ne možemo propovijedati.”

“U zabludi ste, padre”, odvrtila mi je redovnica. “Protestanti su vrlo loši. Oni su vukovi u ovčjem runu. Oni su neprijatelji naše ze-

mlje. Oni mrze Mariju. Potkopavaju našu vjeru u papu. Moramo poduzeti nešto protiv njih.” Ispričao sam joj kako su se neki svećenici koji su htjeli propovijedati protiv protestanata obratili i sami postali protestantima kad su bez predrasuda i u svjetlu Biblije proučavali njihove nauke. Časna me srdito prekinula: “Nemojte to govoriti, padre; oni se nisu obratili, nego su bili zavedeni. Prešli su u protestantizam zato što su bili duhovno bolesni ili su se htjeli oženiti. ... Vi njihove nauke možete proučavati bez ikakva dvomljenja,” nastavila je, “jer sam sigurna da nikada nećete prijeći u protestantizam. Vi niste ni duhovno bolesni niti pak bi izdali Krista zbog neke žene.”

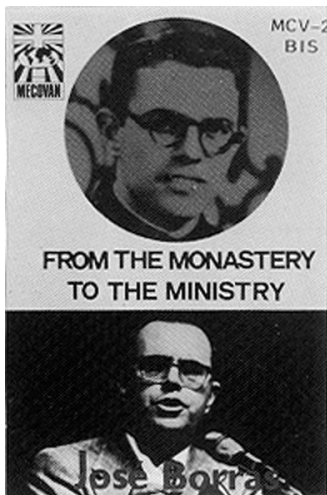
“Dijelim Vaše mišljenje, sestro,” odgovorih joj, “i obećavam Vam da ću to ozbiljno rasuditi. Kada dođem do zaključka da protestanti nisu u pravu, započet ću pohod protiv njih. Ali ako otkrijem da su u pravu oni, postat ću jedan od njih.” – “Ne brinite, padre,” odvrtila je časna, nasmijala se i bila vrlo zadovoljna mojim odgovorom, “Vi nikada nećete postati protestant.”

Sve više sam čitao svoj Novi zavjet i svim srcem molio Boga za mudrost i vodstvo kako bih došao do jasnog i ispravnog zaključka. Znao sam da ni na koji drugi način ne mogu biti sretan.

Milost Božja

Tri mjeseca nakon toga napustio sam Rimokatoličku crkvu, zato što više nisam mogao provoditi u djelo i vjerovati ono za što sam duboko u srcu znao da je pogrešno. Pomišljao sam na sve teškoće koje bi mogle doći, ali sam usprkos svemu odlučio slijediti Krista.

Dogodilo mi se ono najvažnije što mi se moglo dogoditi: susreo sam se s Isusom Kristom i upoznao ga kao svog osobnog Spasitelja.

Nije dovoljno biti dobar katolik; važno je i nužno nanovo se roditi u Kristu. Ja sam to doživio. Kad je Isus došao u moj život, nije me oslobodio samo od grijehâ, nego i od teškog tereta koji sa sobom nosi život redovnika. *Neka je blagoslovljen Bog i Otac našega Gospodina Isusa Krista, koji nas je blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom u nebeskim predjelima u Kristu ... u kome imamo otkupljenje po njegovoj krvi, oproštenje grijehâ, prema bogatstvu njegove milosti* (Efežanima 1,3 i 7).

Hvala Bogu za mnoge koji su tražili i našli taj mir. Isti Bog koji je na putu za Damask Saulu, progonitelju kršćana, i svećeniku Borrásu, u ćeliji samostana, dao nov život, može dati nov život i tebi, gdje god ti bio.

Silno ću se radovati u GOSPODINU, moja će se duša veseliti u Bogu mojemu; jer me zaodjenuo opravom spasenja, pokrio me plaštem pravednosti (Izaija 61,10).

José Borrás je rođen 1927. godine u Španjolskoj. Tridesetak godina je bio predstojnik i učitelj u "Seminario Teologico Bautista de España" (biblijska škola baptističkih zajednica) u Alcobendasu (Madrid). Tijekom tog razdoblja naviještao je Evanđelje u svom gradu i na putovanjima u više od dvadeset zemalja. Služio je svome Gospodinu do svog odlaska 2002. godine.

Svoju životnu priču José Borrás je naslovio "Del monasterio al ministerio" (Od redovnika od propovjednika Evanđelja). Ona je, kao i mnoge druge njegove propovijedi, snimljena na nosač zvuka. Uz druge svećenike i časne sestre može ga se vidjeti i čuti i u video-emisiji „Catholicismo: Una fe en crisis“ (*Katolicizam: vjera u krizi*).